

EL VALLÈS NOU

PORTAVEU DEL REGIONALISME A GRANOLLERS I SA COMARCA

Preus de Suscripció
 ESPANYA, trimestre. . . . 1.50 ptes.
 Número corrent. 10 céntims.

Redacció i Administració
 Plassa del Bestià, 7, 1.er

Anuncis a preus convencionals
 No s'admeten escrits sense firma

Nulla est redentio

Les paraules que el Dant posa a l'entrada del infern, matant tota esperança, paraules que deixen a hom trist, aclaparats i laç, que son la mort de tot ideal, de tot pervindre, que porten el fret al cor i la soletat al esprit, sembla que fatidicament vagin dibuixantse sobre Granollers.

Es tan gran la descomposició i el desballestament que la manera com porten la política local els senyors que avui la menen, ens han portat en tots els ordres de la vida ciutadana, que fins els mes optimistes els quins confiaven en la possible regeneració de Granollers, tenen avui greus dupetes, desconfian ja de que aquesta es pugui lograr per el camí emprés per els nous polítics que han volgut apoderarse del govern del poble.

Cada dia es van acentuant mes els símptomes de descomposició de la vida ciutadana; un partidisme cruel i desenfrenat es va apoderant de tots els ordres de la vida local, arribant fins a influir en la vida de relació íntima, en la vida de família i fins en la consciència individual. Aixó es horrosos.

Si no ve a Granollers una reacció molt forta que camvii el modo de esser i de procedir dels polítics d'avui no veiem com pugui regenerarse Granollers, i les paraules del Dant anirant pesant com una llosa sobre el cor trist i apesarat dels granollerins con-

cient, quins amb greu pesar veuen que seguint per el camí emprés no te nostra vila redempció possible, perquè avui tot absolutament tot se converteix en qüestió política, pero d'una política tant personal, tant petita, tant rastrera, tant asquerosa, que amb fastic se n'apartan ja molts que per deurer de sa posició o carrec tenen necessitat d'intervenirhi.

Avui a Granollers no's pot donar un pas en cap ordre de la vida que no s'ensopegui amb obstacles posats per aquesta política local, i no d'una manera superficial, sino amb grosses dificultats, amb seriosos entrebancs que us barren el pas, que materialment vos priven de viurer la vida a que te dret tot ciutadà lliure. El caciquisme històric de que tant havem abominat, es una sombra, fins fora una delícia al costat d'aquest caciquisme modern exercit per els que avui governen nostra vila.

Avui a Granollers tot absolutament tot, s'ha convertit en qüestió política. Per a guanyar adeptes o per a conservar els que ja ho son es defensen els assumptes mes trivials i fins els indefensables o duptosos amb un esenyament sols digne de gent ineducada i desconexidora dels principis socials mes rudimentaris. Avui es defensa el vici amb una energíia i tenacitat dignes de millor causa, avui el joc s'ha convertit en una qüestió partidista, buscant continuament manera de burlar les ordres de l'autoritat superior, haventse convertit aquesta qüestió en un pujilat

entre dos grops en que l'un treballa per anular els esforços del altre, sols per a provar qui pot mes.

I lo que passa en el joc passa en tots els demés ordres de la vida ciutadana, avui a Granollers s'ha perdut per molts la serietat i l'honrada paraula que tant els enaltia, avui no's pot tenir confiança ni en les promeses ni en la formalitat de moltes persones, que fins avui havien sigut respectades i considerades com a series i formals, perque si per les conveniencies polítiques i personals de certs senyors s'els exigeix es desdiuen de tot, i afirmen que el blanc es negre o el negre blanc, amb una frescura i una despreocupació tan gran que a voltes un no sap si es troba en mitg d'un poble civilitzat i culte o si tracta amb gent inconcient i ineducada, que en res aprecien ni tenen en compte la seva formalitat i consciencia.

Avui la política partidista intervé en tot, influeix en tot, avui si el grop polític ho mana, es justifcan, i s'acrediten les mes espantoses mentides, asseverantles fins persones tingudes fins are per series i formals; avui es persegueix al que no vol fer lo que se li exigeix, fins dintre el sagrat de la familia, valentse d'aquesta per a obligar desapiadadament al qui vol esser independent i lliure.

Mai a Granollers s'havia arribat a la degradació de la vida ciutadana que s'ha arribat avui.

Mai en les lluites polítiques de que per desgracia tant frecuenment havia

sigut teatre Granollers, s'havia arribat a la desmoralització social d'avui, mai s'havia arribat a enconar els anims entre amics i parents com se fa ara, i es que els que lluitaven anys enrera, per mes que es barallaven tenien sempre present que es debien a Granollers, i en mitg de ses enconades lluites el recort de Granollers els servia de fré i valla, pero els d'avui, ni tenen fré ni troben valla, perquè no pensen amb Granollers.

Avui ningú pot fiarse de ningú, s'ha fet arribar la lluita dins les mateixes families, portanthi moltes voltes les raons i el mal estar. S'ha perdut tota noció de formalitat i serietat, tot se supedita a una finalitat política-personal que no pot esser mes migrada i esquifida per lo mateix qu'es personal.

Veiu si mai s'havia convertit el joc en arma política com avui, arribantse al extrem (fa pena dirho) que el funcionament il·legal d'una *traga-perras* es considera com l'assoliment d'un gran triómf politic, ¿que'n voleu esperar d'aquestos simptomés?

Veieu si mai s'havia vist com avui que's venguesin conciencies amb tanta facilitat, per part de persones tingudes fins ara amb consideració i fins amb cert prestigi. Avui no hi ha conciencies, amistats, llassos de familia, respectes humans ni divins, lleis ni ordres ni res, avui a Granollers tot esta supeditat a la politica partidista i personal que fastigueixats despreciam si no fes mal al poble, si no fos la causa de son endarreriment i la mort de les seves esperances i pervindre.

¡Pobre Granollers! Ja sabem que al volguer explicar la seva situació actual, ja sabem que al mostrar en public la degradació a que han portat la seva vida ciutadana, els que prefereixen el seu momentani enlairament personal al bé general del poble, ens ha de costar mofes i fins insults de part dels mateixos que el degradan i l'embruteixen, pero aixis creiem cumplir nostre deure i vinga lo que vinga.

Digan lo que vulgan, els que amb nostres vritats se sentin molestats, pero la gent concient, els que encare senten dins de son cor amor per Granollers, no podran menys que veurer i confesar la existencia del mal que va minant la vida ciutadana de nostra vila. Callant no es logra curar res, es un deurer parlar clar, i la responsabilitat no es mai dels quins mostren el mal per a intentar guarirlo, sino dels que el produeixen, l'enverinen i callen, dels que prostitueixen els sentiments honrats i altruistes dels seus conveins, dels que treballen per a fer al poble inconcient per a que siga mes ductil i facil de governar, dels que amb aquest procediment enconen lluites per arribar a ferse amos de tots els sectors de la vida del poble, i que no tenint-ne ja prou amb esser amos de lo material, volen serne també de lo espiritual, de l'àmina dels homes, logrant trobar per desgracia, qui per l'interés mal entes d'una política xorca i migrada, vengui ses creencies i fins sa conciencia que es lo que mai deuria comprometer ni hipotecar cap home concient, cap home que se senti home.

Reflexioneu vehins de Granollers i veieu com per el camí emprés no tindrem mes remei que dir: «Nulla est redentio».

EL SECRET

L'ideal nacionalista es propaga per tota la terra catalana, tot i assumint els homes cabdals del nacionalisme una part en les responsabilitats del poder. Verament, el nacionalisme català, per als espectadors més habituats de la psicologia, es una caixa inagotable de sorpreses.

L'exercici del poder, la posició ministerial no gasta el prestigi dels nostres homes prominents, sinó que l'augmenta. La intervenció multiforme del nacionalisme de la Lliga en les institucions del Govern, no comporta descoratjaments electorals, desercions de masses, crits patètics i la descomposició, sinó que, al

contrari, accentua una viva i poderosa florida catalanesca, mes profundament inconformista que mai en front de l'actual Estat amorf i inic, mes amarada que mai d'un sentit irreductible de personalitat.

El vell catalanista doctrinari, partidari no mes que de la inacció o la convulsió, arriba a sentir una mena de recansa de la universalització del nacionalisme a Catalunya. El vell anticatalanista per oportunisme, arriba a creure, amb Franklin, que potser si que es pot ser home de bé (llegeixi's aquí idealista) per sentit d'especulació; tant creix i creix l'eficiència política d'aquells antics somiadors.

La secular incapacitat política espanyola—que aquí, lloc de tradició política genuina, pogué surar no més que per la fascinació de certes efímeres brillanteses, i per l'atuiment, despoblació passatger arreconament de Catalunya, gràcies a les noves vies mundials—es troba amb un fet precís de capacitat política. Fins ara no havia trobat mes que ideals verbalistes, o que activitats pragmàtiques. Però l'ideal actiu, l'ideal que es crea la seva propia técnica, l'ideal que, a l'ensemps intensifica la seva essència i multiplica les seves operacions, era quelcom d'inconegut. A Espanya s'han creat, dins la política, reputacions ètiques a base d'incapacitat política i reputacions polítiques a base d'absoluta manca d'idealisme. El dualisme irreconciliable de l'ideal; l'acció, amb el seu llarg seguici de ministerials escéptics i de revolucionaris poca-soltes, era un tret característic, gairebé un dogma, de l'Espanya arcaica, avui colpida de mort.

El nostre secret no ha estat sinó acabar aquest dualisme. Els catalans—per citar l'exemple més pròxim—han treballat àrduament per Espanya: aixó és acció, és prestigi, es consolidació i refermament de llur dret autonómic, recalcamet—sense paradoxa—del seu mal nomenat «exclusivisme». Però llur forsa llur obsessió, llur fi última, llur batec de tots els moments es llur ideal, es Catalunya. I d'aixó el poble autèntic, el poble nu i cru, en sent la sensació infinita. Es de la Festa de la Unitat Catalana que n'arrenca el nostre intervencionisme decisiu. Es la necessitat de la nostra autonomia la que ens fa desbor-

dants. I a nosaltres, ciutadans meravellats i devots de la gesta dels nostres homes representatius, ens pertoca de fer voleiar, en agraïment, el vivid oriflama catalanesc amb més virior que mai, amb més intensitat que mai, amb més «folia» imaginativa i volitiva que mai. Perquè l'actual activitat de nostres homes no és un fi, sinó un mitjà, i tota empresa rep claror i forsa incomparable de la consideració contínua de son fi.

De *La Veu de Catalunya* del dia 24.

DEL MUNICIPI

Lo dels metjes.

Tots recordarem que fins al mes de Febrer no es retornà al Ajuntament el presupost de 1918, i es retornà amb la salvetat de que quedaba en suspens, fins que recaigues resolució al recurs presentat, la partida que feia referencia als metjes titulars.

Aixó era degut a que els metjes havian presentat un recurs reclamant els atrassos que els devia l'Ajuntament, i impugnant el presupost perque la quantitat consignada com a sou dels titulars era menor a la que la llei mana sels consignar, d'aquí vingué la demora en aprobar el presupost i al aprobarlo deixar pendent la partida impugnada.

Dies enrera, si no recordem mal, amb data del 27 de Abril, vingué un ofici del Govern Civil resolent aquest assumpte i en el que es manaba a l'Alcaldia que pagués sens escusa de cap mena els atrassos que es debian als facultatius titulars, que es consignes al presupost la quantitat de 2000 pessetes anuals per cada un d'ells i que aquestos havian de ser forçosament els senyors D. Ricard Pedrals i D. Bonaventura Viladecans, que aquestes atencions de beneficencia debian esser preferents, prohibint al Ajuntament que pagues cap altre compte fins a esser aquest saldat. Manaba també al Alcalde que dongues coneixement de tal disposició al Ajuntament i als interessats.

Veient que passaban dies sens que l'Alcalde dones coneixement d'aquest assumpte, el regidor Sr. Serra que el coneixia, en la sessió del 18 demanà a la presidencia si estaba ja resolta la qüestió, responent l'Alcalde que si que ja hi havia resolució i que ell estaba tramitant amb els metjes la manera d'arreglarho, el

Sr. Serra preguntà al Alcalde, perquè si havia rebut la resolució superior com no en donaba coneixement al Consistori ja que segons ell tenia entés que feia dies que aquesta s'havia rebut i que en ella es manaba precisament que ho comuniqués al Ajuntament, i com segons un R. D. que en ella es menta la responsabilitat del incumpliment d'aquestes atencions recau en els regidors, volia sentar ben be els punts per no caurer.

L'Alcalde digué que aquestes responsabilitats no podien esser efectives, fins que el Consistori en tingués noticia oficial, que ell ajornaba per tramitar amb els metjes l'assumpte.

Exposà el Sr. Serra, que l'assumpte tenia dos aspectes, el del pago als metjes i el de la comunicació al Consistori, i que entenia que l'Alcaldia debia cumplir el segon, perquè els regidors tinguessin coneixement perfecte del primer, ajornantho l'Alcaldia per a quant ho tinguin arreglat. No sabem a que obeiex aquest estrany criteri del Alcalde.

Posteriorment s'ha dit que si s'havien entés els metjes i l'Alcalde, pero aixó en tot cas haurà sigut a espatlles del Consistori, i l'Alcalde en la sessió del 23 data posterior, a la que es deia s'havia fet l'arreglo, tampoc ho comunicà al Ajuntament com tenia manat.

¿Que hi ha en el fondo de tot aixó? ja ho sabrem tart o d'hora, el fer es que l'alcalde ajornaba el compliment de comunicarho per a posarse d'acort amb els metjes i are que segons diuen ja s'hi ha posat tampoc ho comunica al Consistori.

¿Perqué no es poden dur les coses clares i a la llum del dia?

L'altre dia es llegí en el Consistori una comunicació del Diputat Provincial Sr. Torras en la que comunicaba al Ajuntament que la Diputació Provincial havia acordat concedir una subvenció de 2000 ptes. per al Nou Hospital en construcció i 300 ptes. per els gastos dels malalts i assistats.

El nostre amic Sr. Serra preguntà si aquestes 2000 ptes. que deia la comunicació eren realment una nova subvenció de 2000 ptes. mes que donaba la Diputació o era que havia acordat el pago que fá cada any a compte de les 10.000 ptes. amb que subvencioná l'Obra que s'está fent.

Contestà l'Alcaldia que no ho sabia, que ell se creia que era una subvenció de 2000 ptes. perque aixis ho deixaba en

tendre la comunicació, pero que no podia afirmarho, ja que no estant encare saldada la subvenció anteriorment acordada podia esser que aquestes 2000 ptes. fossin com suposaba el Sr. Serra a compte d'aquella.

Com es assumpte que ens interessaba havem procurat enterarnos i resulta de nostra informació que no son 2000 ptes. mes sino que es el pago a compte de les 10.000 ptes. temps enrera acordades.

Ens creiem tenir 2000 ptes. mes i res, havem tingut goig sense alegría.

COMARCALS:

LA GARRIGA

Ha sigut confiat el penó de la processó de Corpus a D. Joan Lligé Casas, fill del Diputat a Corts per aquest districte Sr. Lligé, havent nomenat cordonistes al Senyors Alcalde i Jutje Municipal.

Sempre sol esser lluida la processó de Corpus d'aquesta població per els molts forasters que venen en tal diada, i aquest any creiem ho serà molt mes per les moltes relacions i amistats del pendentista qual nomenament a plagut a tothom.

SANT FELIU DE CODINAS

Ha estat confiat el penó principal de la processó de Corpus a D. Joan Badó, industrial de Barcelona i propietari d'aquesta.

La comissió nomenada per l'erecció d'un monument al filantrop don Josep Umbert, fill d'aquesta vila. que al morir llegá 200,000 pts a nostre Hospital, acordà, a la seva última reunió, comensar les obres el pròxim mes de Juliol, aixecantse el monument en els terrenys situats en front de dit establiment benéfic.

Nostre Ajuntament ha acordat donar el nom del qui fou il·lustre patrici N'Enric Prat de la Riba a una de les principals vies de la població,

LOCALS:

Havem rebut un atent B. L. M. de D. Xavier Flaquer qui al notificarnos que ha sigut nomenat per el Sr. Rector i Junta d'Obra d'aquesta parroquia per a portar el penó en la processó del Corpus i dirnos que l'acompanyarán com a cordonistes els Senyors D. Pere Pibernat Ciuró i D. Albert Compte Camp, ens invita per a tant solemne acte, lo que agraïm de totes veres al Sr. Flaquer.

SABO**BARANGÉ****BARCELONA, GRANOLLERS I GIRONA****LLUIS SERRA I GUARDIA****BANQUER**Operacions de Banca y Borsa : Descompte de Lletres : Checs : Pago de Cupons : Compra i
venta de tota classe de Paper Negociable en Borsa.**AIGUES PER A ARRENDAR****RICOMA, 79 Y 81 — TELÉFONO 516 — GRANOLLERS****FORN DE SANT VICENS****CONFITERIA I
PASTISSERIA****PERE ROS**Elaboració diària de dolços : Cran assortit en confits de totes classes per a casaments i bateigs.
Galotes de diferents marques.**Carrer de Barcelona 12. — MOLLET****SE SERVEIX A DOMICILI****Canuto Morató****PINTOR-DECORADOR**ROTULS de TOTES CLASSES
ESPECIALITAT EN ELS
DORATS AL CRISTALLSe pinten i empaperen
HABITACIONS
a preus econòmics**Prim, 62 :: GRANOLLERS****Acadèmia de tall Parisien****Sistema Larauza**

BAIX LA DIRECCIÓ DE LA PROFESSORA

Asumpeió Romagueras

CONFECCIÓ EN ROBA BLANCA

Carrer Ricoma, 64 — — GRANOLLERS

Classes a hores convingudes dematí, tarde y vespre.

ES TALLAN PATRONS**¿HA PROBAT V. L'ANÍS BAGES?****PROBI'L ES EL MILLOR****FABRICANT: FILL DE R. CURA****FABRICA A SANT FRUCTUÓS DE BAGES****DESPATX I MAGATSEMS A MANRESA****SUCURSALS A VICH I SABADELL**